

своите деца в съществуващите училища от пансионен тип срещат сериозен отпор от самите цигани, и отношението на съветската държава към циганите бързо се връща в руслотото на 'общата' политика.

В Полша и Румъния през 70-те години възникват няколко локални цигански сдружения, чиято дейност е органичена главно в културната сфера (напр. организиране на детски школи и групи за циганска музика и танци, участие в национални и регионални фестивали). Сходни дейности развиват масово и съществуващите десетки цигански музикални-танцови ансамбли в СССР, а спорадични подобни примери има даже и в Албания.

Ромското движение в Югославия

Специфичен случай в развитието на циганското/ромското движение е ситуацията в Съюзна Федеративна Република Югославия (СФРЮ). През 1969 г. в белградския вестник *Вечерни новости* се появява голяма статия, базирана на интервю със Слободан Берберски, дългодишен комунистически деец, политически затворник, участник в анти-фашистката съпротива и партизанин по времето на Втората световна война, член на Централния комитет на Съюза на югославските комунисти (СЮК). В тази статия се обявява, че югославските 'роми' (подчертава се, че това е "правилното" название) ще създадат своя организация, която си поставя за основна цел да се стреми ромите да получат статут на 'нация' (в Югославия по това време съществува тристепенна държавно-нормативна йерархическа система, разделяща народите, живеещи в рамките на федерацията, в различни категории – етническа група, народност, нация).

След създаването на *Дружество 'Ром'* (на 20.04.1969 г.) започва процес на създаване на негови подразделения в различните югославски републики, след това и в отделни селища, както и на други ромски сдружения (културни, спортни и т.н.). През 70-те